

[Sigsgaard.]

Regeringens forslag er i det hele fuldstændig uacceptable, og det bør forhindres, at de bliver vedtaget. Jeg er selvfølgelig klar over, at folketinget ikke kan forhindre det, men det bør forhindres. Hvis man nu et øjeblik accepterer tanken om, at der skal skæres ned, kunne man vel forhøje formueskatten i stedet for moms. Vel, en fordobling giver kun ca. 300 mill. kr., men fordobles gave- og arveafgiften også, er vi på over 500 mill. kr. Sagde vi desuden, at selskaber skal beskattes lige så hårdt som personer, ville der yderligere komme 600 mill. kr. i kassen, og så er vi på 1.100 mill. kr. Det er netop opgjort her forleden dag, at reklameforbruget i Danmark i 1968 var på 1.600 mill. kr. Nu er det vel så et par tusinde millioner kroner. Hvad med en reklameafgift på 25 pct.? Den ville give op imod 500 mill. kr. Så er vi på 1.600 mill. kr. i alt eller mere, end momsforhøjelsen vil give. Dertil burde komme en særlig skat på unyttige investeringer som bankfilialer og servicestationer, og det kan vi måske vende tilbage til ved en anden lejlighed.

Det er ikke forslag, jeg stiller, for jeg accepterer ikke regeringens grundlag for de forslag, den er kommet med; men hvis vi nu tænkte os, at vælgerne frit kunne vælge mellem de to løsninger: enten en momsforhøjelse med garniture, som regeringen har foreslået, eller forhøjelse af formueskat, arveafgift og selskabsskat og indførelse af reklameskat, hvilket forslag ville så få flertal, tror regeringen? Der er desværre ingen tvivl om, at der føres politik imod den brede befolknings interesse til fordel for de få. Spørgsmålet er, hvor længe folk finder sig i det.

Til sidst om de stillede dagsordensforslag: VKRs forslag har jeg taget stilling til, idet jeg har sagt: VS mener, at der i høj grad er økonomiske problemer. Vi mener også, at inflationsproblemet er det alvorligste, men regeringens forslag er ikke bare usociale, de er også totalt utilstrækkelige, idet de ikke tager fat på inflationens hovedårsag: prisstigningerne på jord og ejendom, og heller ikke på en anden hovedkilde til vanskelighederne: investeringskaoset. Ved behandlingen af udskrivningslovsforslaget, som nu er udsat nogle dage, vil jeg nærmere omtale disse ting her plus en række forslag om af-

skaffelse af afskrivningsfiduserne, som mit parti vil fremsætte i næste uge.

Hvad angår hr. Per Hækkerups forslag, vil vi naturligvis gerne være med til at udtale mistillid til regeringen. Vi nærer nemlig mistillid til enhver regering, der foreslår indgreb i overenskomstfastsatte lønninger.

Hanne Reintoft: Da denne regering kom til, var det med løfter om bl. a. at sanere landets økonomi, og man snakkede stolper op og stolper ned om langsigtede økonomiske programmer osv. Samtidig med at man kom til efter en afvisning af socialdemokratiets mislykkede forsøg på at føre det, som man stadig påstår er en indkomstpolitik, fører man nu selv den samme politik.

Lad mig støtte, at der er al mulig grund til at advare imod begrebet indkomstpolitik. Den indkomstregulering, der skulle ligge heri, har altid kun været vendt mod de dårligst stillede i samfundet, mod lønmodtagerne. Den har været vendt mod dem, man har frataget retten til at få den højeste pris for deres arbejdskraft, og det har altid været statslige indgreb, der var til fordel for arbejdsgiveren. Det er meget beklageligt, at denne såkaldte indkomstpolitik overhovedet er blevet accepteret, og når hr. Grünbaum forleden dag under debatten om skattesnyderi talte, i øvrigt ganske rigtigt, om klassepolitik, tror jeg, man bør erindre sig, at indkomstpolitik er virkelig klassepolitik. Det er politik, der altid har været ført til gavn for de besiddende, det er politik, der faktisk fornægter, at der er et klassesamfund, at der er strid mellem arbejder og kapital. Og de sociale kompensationer, man er kommet og har stukket lønmodtagerne ud, det, der skulle være statsapparatets formildende indflydelse, har altid været af en størrelsesorden, der ikke har haft nogen som helst betydning.

Hr. Per Hækkerup forsøgte at nævne nogle eksempler på positiv indkomstpolitik og kom for skade at nævne helhedsløsningen i 1963. Hvis det, at man skaffede lønmodtagerne en lønforhøjelse på 18-20 kr. om måneden og hindrede dem i at få nye overenskomster i 3 år, er indkomstpolitik, så tror jeg, man også her kan sætte lighedstegn mellem det og klassepolitik i de besiddendes interesser.

Alligevel må vi vel nok lade denne regering, at den har formået at slå selv den fore-